

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas XVI. post Trinitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

Dominica XVI. post Trinitatem.

16. Hebdom.
post
Trinit.

De filio viduæ resuscitato. Luc. 7.

I.

I. **C**um appropinquaret Iesus porta ciuitatis Naim; ecce defunctus efferebatur filius vnicus matris suæ viduæ. Magna fuit misericordia Saluatoris vtrò Naim se conferentis ad hunc adolescentem corporaliter mortuum, præ tot alijs, à morte resuscitandum: At quantò maior eiusdè è cælo in mundum descendentis ad humanum genus per peccatorum spiritualiter mortuum vitæ gratiæ restituendum; & nunc toties se vtrò offerentis ad hunc vel illum peccatorem vitæ gratiæ destitutum, si modo velit, præ tot alijs æternæ mortis caligine obrutis, ad eandem amissam vitam gratiæ reuocandum? Agnoscisne simile tibi sæpius à Christo misericordiam exhibitam? Grato animo recole, humiliter & feruenter compensare stude.

II. Dominus misericordia motus dixit Vidua: Noli flere; accessit, portatoribus stantibus loculum tetigit, dicens: Adulescens tibi dico, surge, & resedit qui erat mortuus, & cepit

Et cepit loqui, Et dedit illum matri suae:
quanto affantis turbæ stupore, quanto
Matris solatio? quanto filij gaudio?
nec mirum: quid enim maius, quid
mirabilius, quàm corporaliter mor-
tuum ad vitam reuocari? at quantò
adhuc maius & mirabilius, spirituali-
ter per lethale peccatum mortuum,
per redonatum vitam gratiæ ab æterna
morte liberari? tantò sanè maius &
mirabilius, quantò terribilior mors
animæ æternæ, morte corporis tem-
porali. Quanto ergo maius beneficiū
exhibet Christus peccator, dum illum
in tam miserabili statu constitutum
misericordiæ suæ oculis benignè re-
spicit, cor eius per pias inspirationes
ad pœnitentiam emollit, per donum
compunctionis & propositum emen-
dationis impertitum eundem erigit,
ad sinceram confessionem impellit,
sicque vitæ gratiæ plenè restitutum,
Matri Ecclesiæ reddit viuum, quem
illa luxerat mortuum?

Quantò ergo maior à peccatore nò
semel, sed toties à morte peccati mise-
ricorditer resuscitato exigitur erga re-
suscitorem suum gratitudo, & feruor
se totum eius obsequio impendendi,
cui se totum tot nominibus debere
videt,

videt, si videt! Gratitude, feruor
perfectè Deo seruiendi.

III. *Accepit autem omnes timor, & magnificabant Deum dicentes: Quia Prophe-
ta magnus surrexit in nobis, & quia Deus
visitauit plebem suam.* Homines diuinā
potentiam attoniti suspiciunt, miseri-
cordiam & bonitatem magnificant vi-
sā adoleſcētis defuncti resuscitatione,
quanto magis id faciunt Angeli visā
peccatoris spiritualiter mortui gratui-
ta ad vitam gratiæ reuocatione: &
quidem eò intensus, quò euidentius
vident mortis æternæ, quæ per pecca-
rū lethale accersitur, atrocitatem;
diuinæ miserationis erga tam indignū
inæstimabilitatem; vitæ gratiæ, quæ
gratis restituitur, pretiositatem. Si &
tū hæc oculis fidei clarius perspiceres,
quā te, cum adoleſcente illo resusci-
rato, Saluatori tuo humili, grato, per-
fecto que corde deinceps omni possi-
bili conatu seruire obligatum cerne-
res? Gratitude, amor, zelus nouo
feruore diuino seruitio se-
rotum perfectè im-
pendendi.

II. De inuitatione Christi ad instanter & fiducialiter orandum. Luc. II.

Matth. 7.

- I. **C**Hristus Dominus cum formulâ orandi discipulos docuisset, ad instanter & fiducialiter orandum eisdem & nos omnes paternè excitat.
- Luc. II.** I. Parabolâ amici tres panes instanter petentis, & importunitate sua extorquentis. & alibi alia parabola viduæ ab iniusto iudice nec Deum timente, nec homines reuerente, importunitate sua vindictam de iniuria sibi illata tandem impetrantis. Quam indignum id à Patre misericordiarum non sperare, nec instanter petere audere, quod homo ab amico parum beneuolo, imò à iudice iniquitatis potest extorquere.
- Luc. 18.** Fiducia filialis, feruens, constans, & longanimis oratio.
- II. Liberalissima promissione ad idè nos inuitat: *Petite & dabitur vobis, querite & inuenietis, pulsate & aperietur vobis, omnis enim qui petit, accipit, & qui querit, inuenit, & pulsantis aperietur.* Hoc disertè asserit infallibilis Veritas, nec tamen illi reipsa credit humana fragilitas. Si enim verè crederet, quanto fiducialius, instantius, constantius id, quo

quo indiget, flagitaret: nec vnquam se id, aut aliquid melius impetraturum desperaret, præsertim cum toties eandem promissionem tam asseueranter inculcet, vti: *Omnia, quacunque* Marc. IX. *orantes petitis, credite, quia accipietis, & euenient vobis.* Et: *Amen, amen dico vobis, si quid petieritis Patrem in nomine meo, dabit vobis.* Affectus ijdem.

III. Allato simili patris filio petenti nihil denegantis ad idem nos vehementius impellit. Si enim quiuis Pater ex naturalis amoris instinctu filio petenti panem, piscem, ouum, non porrigit pro pane lapidem, pro pisce serpentem, pro oue scorpionem, sed votis eius paternè, prout potest, annuit: quanto magis præstabit id Pater cœlestis, cuius incomprehensibilis charitas & prouidentia erga filios omnem paternam maternamque dilectionem ac sollicitudinem in infinitum excedit? Filialis affectus erga Deum, & recursus ad sinum paternæ eius prouidentia.

(S.)

De

III. De angusta porta & arcta via.
Matt. 7. Luc. 13.

Luc. 13. I. **R**ogatus Iesus, Si pauci sunt qui saluantur, ait: Contendite intrare per angustam portam: quia multi dicent vobis, quarent intrare, & non poterunt. Etenim Patris Sapientia praevidens omnia, & raritatem saluandorum, & numerositatem reprobandorum, quam sero nobis serium eximia perfectionis studium commendat, contendite, inquit, intrare ad vitam per angustam portam, per accuratam scilicet mandatorum, consiliorum, regularum observationem, per iugem mortificationem, per assiduum virtutum & bonorum operum exercitationem, per constantem voluntatis propriae cum diuino in omnibus beneplacito conformationem. Sed heu, quanta caecitas, quanta sollicitudo hominum nihil minus, quam hoc perfectionis studium curantium! quod sero nimis cognoscent & deflebunt, cum quarent ad vitam per angustam portam intrare, & non poterunt. Feruor maturae conuersionis, & feruens assiduumque studium eximia perfectionis.

II. Vehementius idem perfectionis studium

studium inculcat, addens: *quia lata porta & spatiosa via est, qua ducit ad per-* *Matt. 7.*
ditionē, & multi sunt, qui intrant per eam.

Quam angusta porta & arcta via est, qui ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inveniunt eam. Quam meritò sic exclamat admirabunda increata Patris Sapientia, tantam intuens multitudinem hominum per latam portam & spatiosam viam concupiscentiarum oculorum, carnis, & superbiæ vitæ ad inferos cœco impetu ruentium; & tantam paucitatem per abnegationem suarum cupiditatum, & eximiæ perfectionis studium ad cœlum seridò contendentium? Si & tu hæc attentius considerares, tuam & aliorum cæcitatem & stupiditatem defleres. Horror laxioris disciplinæ, feruor strictioris diuinarum legum & regularum obseruantia, zelus animarum pereuntium.

III. Minis æternæ reprobationis ad idem maturæ conuersionis & solidæ perfectionis studium nos acrius extimulat, inquit: *Cum intrauerit Pater familias, & clauserit ostium, & incipie-* *Luc. 3.*
ris foris stare, & pulsare ostium, dicentes, Domine aperi nobis. & respondens dicet vobis: Nescio vos, unde sitis! Si horrendum esse agnoscis à Deo summo & v-
 aico

nico nostro bono nesciri repelli, reprobari in æternitate; time ab eodem per quoduis grauius delictum separari, aut per teporem spiritûs elongari in tempore. Horror & fuga peccati, & tepiditatis.

I V. *De conuersione Magdalena. Matt. 7.*

I. *Inuitatus Iesus à quodam Pharisæo, ut manducaret cum illo, ingressus domum eius, discubuit. Nouerat Dominus se à Pharisæis malitiôsè obseruari, sibi que, quod cum publicanis & peccatoribus familiarius ageret, exprobrari; nihilominus ab eo se inuitari permisit, à quo se temere iudicandum præuidit; tum ut ab errore illû liberaret, tum ut illi, inuitatis, & posteris omnibus peccatricis verè pœnitentis ideam imitandam, & abyssalem diuinę misericordię suę erga peccatores sincerè resipiscentes abundantiam suspiciendam ob oculos poneret. Quàm admiranda illa Saluatoris, salutem omnium tam auidè sitientis dignatio, quàm amanda omni acceptione digna miseratio? Amor Iesû, zelus animarum.*

II. *Et ecce Mulier, qua erat in ciuitate peccatrix, ut cognouit, quod accubisset in*
domo

domo Pharisæi, attulit alabastrū unguenti.

O mira mutatio dexteræ excelsi, & potentia gratiæ Christi tam repente cor huius peccatricis obtenebratum sic illustrantis, & induratum sic emollientis, gelu rigidum sic inflammantis, ut fœditatem suorum criminum tam clarè videret, sordes, quas amarat, tam amarè defleret, medicum, quem fugerat, tam sollicitè quæreret: & quæ prius multorum amatorum familiaritatem affectârat, nihil nisi delicias carnis & blanditias mundi quæsierat, nunc vnus tantum cœlestis Sponsi gratiam quærat, nullis nisi castarum mentium delicijs inhiet, exclamans cum Sponsa: *Surgam & circuibo ciuitatem, per vicos & plateas, quæram quem diligit anima mea* *Cant. 3.* Similis gratia quàm miris modis exhibetur omni, qui feruor ad Deum conuertitur; ac proinde simili feruore spiritus foret compensanda, quali compensata fuit à Maria Magdalena. Feruor gratum se pro gratia conuersionis exhibendi.

III. *Stans retrò secus pedes eius, lacrymis cœpit rigare pedes eius, & capillis capitis sui tergebat, & osculabatur pedes eius, & unguento ungebat.* Quanta in corde Magdalensæ fidei, humilitatis, pœnitent-

ten-

rentiæ, amoris flamma arserit, quæ eam
 immemorem suæ existimationis, me-
 morem suæ deformitatis & preuarica-
 tionis irruere compulit importunam
 conuiuio, futuram conuiuis ludibrio,
 anhelando ad illum, quem solum cre-
 debat vulneribus animæ suæ posse af-
 ferre remedium; retrò stare, se indigna
 Christi conspectu iudicando; rigare
 pedes eius lacrymis, lauando simul
 maculas criminis: capillis tergere,
 conuertendo instrumenta vanitatis in
 instrumenta penitentiae & satisfactio-
 nis! eosdem incessanter osculari, deli-
 derando per frequentes affectus & o-
 scula amoris impetrare osculum paci-
 & reconciliationis: & demum vngu-
 ento vngere, optando vt meliori vni-
 guento virtutum inungi mereretur,
 absterfo foetore vitiorum.

O felix anima, quæ tali cum Magda-
 lena meretur corripri flamma! at mul-
 to felicior, quæ eodem feruore, quo
 illa, conceptæ flammæ impulsu se-
 cuta, diuinæ cooperatur gratiæ? Fer-
 uor seriæ penitentiae.

V.

De eadem conuersione Magdalena.

ibidem.

I. PHarisæum temerè iudicantem
 Chri

Christum, quasi ignoraret, qualis Magdalena esset, aut à tali se tangi sineret: illam verò quod peccatrix esse perseveraret, cum ex indicijs contrarium colligere deberet, benignè redarguit, vti olim Nathan Dauidem, allata parabolâ fœnatoris, vni debitorũ quinquaginta, alteri quingentorum denariorum debitum gratis condonantis, qui plus ametur ab eo, cui plus donarit; innuendo simul se & occultas Pharisæi cogitationes, & Mulieris intimos affectus penetrare, & ab illa tantò se amplius amari, quò maiora peccata illi forent commissa.

Quanta bonitas Dei ex malis omnibus etiam peccatis Electorum maius bonum elicientis, maiorem videlicet feruorem humilitatis, gratitudinis, pœnitentiæ, amoris! felices illi, qui sic *abluunt sordes in spiritu iudicij & spiritu ardoris*, vti in ijs compleatur illud, vti *Isa. 4.* in Magdalena completum fuit: *Sicut fuit sensus vester, vt erraretis à Deo, decies tantum iterũ conuertentes, requiretis eum.* Feruor maioris humilitatis, gratitudinis, pœnitentiæ, amoris, zeli ex recollectione peccatorum sibi remissorum.

II. Deinde parabolam applicat, Magdalenam defendit & laudat, eiusque

O o amo.

amorem prædicat, singula eius indicia recensendo, tandemq; concludit: *Remittuntur ei peccata multa, quoniã dilexit multum: cui autem minus dimittitur, minus diligit.* Quam placet Christo feruor peccatoris serio resipiscantis! quã displicet tepor iusti spiritu languentis! Quam inuestigabiles viæ diuinæ providentiæ, quibus Electos suos tam mirabiliter per viã perfectionis deducit, & potenter ad gloriam illis prædestinatam euehit; nonnullos è peccatorum cœno emergentes, per feruentem conuersionem breui tempore ad altiorem charitatis, gratiæ & gloriæ gradum, quàm multos iustos & innocentes tepidè sibi multis annis seruientes, iusto iudicio, ex gratuita misericordia euehendo! Quantum hoc peccatori serio resipiscere volenti solatium, quantum ad feruorem spiritus concipiendum, augendum, conseruandumque incitamentum! Horror tepiditatis, feruoris seriæ conuersionis.

III. Demum conuersus ad mulierem ait: *Remittuntur tibi peccata tua.* Quanta admiratione simul discumbentiã præ stupore intra se dicentium: *Quis est hic, qui etiã peccata dimittit?* At quantò maiore exultatione mulieris tam graui

peccatorū sarcina liberatæ, præsertim cum ulterius audijt: *Fides tua te salvam fecit, vade in pace?* Quã subito lacrymæ tristitiæ & doloris conuersæ sunt in lacrymas gaudij & amoris! Quã subito irrequietus conscientia remorsus, & crudele tormentum versum est in pacẽ superantem omnem sensum, & ineffabile gaudium! O quanta benignitas Saluatoris, cuius verè pœnitenti hæc eadem amoris signa exhibentis, eadem fauoris & gratiæ pignora impertientis! Agnosce, suspice, & compensare eam stude, & quidem eo, quo Magdalena insatiabili feruore pro peccatis diuinæ iustitiæ satisfaciendi, Christum perfectissimè redamandi, omniq̃ obsequiorum genere demerendi. Feruor pœnitentiæ, gratitudinis, amoris, & zeli gloriæ Christi.

De actib. internis fraternæ caritatis perfectè exercendis, oppositisq; defectibus fugiendis.

25 VI.

6. p. med.

De externis eiusdem actibus piè exercendis, oppositis defectibus cauendis, & incitamentis.

26 VII.